

Kan finde en anden, som vil vise sig tilfredsstillende, og som kunde effektueres nogenlunde ens. — Jeg skal forøvrigt ikke komme ind paa Detailbestemmelserne; dette Forslag udnagar vel lige saa lidt som andre at komme i Udvalg, og de ville jo kunne blive drøftede der. Jeg vil gjerne have Lovforslaget fremmet, men jeg ser kun et lille og ikke noget stort Fremskridt i dets Betagelse.

Tang: Det erede Medlem, som nu talte, sagde, at jeg skulde have talt Noget om at have Konferencer med Meierster og dealige. Det har jeg imidlertid ligejaalidt gjort, som det erede Medlem, da han talte om Heste, talte om at ville have Konferencer med Heste; det har det erede Medlem jo ikke gjort, og jeg har ligejaalidt talt om det Andet.

Jagerslev: Jeg har maatte adtrykt mig mindre helbtigt. Jeg har nemlig ikke tænkt paa, at det erede Medlem skulde ville have Konferencer med Meierster, det har ligget ganske udenfor mine Tanker. Det erede Medlem nævnedes imidlertid færtilig Meierster, og jeg mente da, at de vel efter det erede Medlems Mening skulde have i en 14 Dages Tid Konference, selvfølgelig med en Meierst. Jeg ved nemlig ikke, hvad det skulde nytte til, at de holdt Konferencer med det erede Medlem, naar det ikke var Almenoplysning, men det specielle Meierbrug, der var Tale om. Det følger af sig selv, at jeg ikke har ønsket at sige Noget, der kunde saare det erede Medlem, hvilket han synes at gaa ud fra.

Indenrigsministeren (S. e. H.): Jeg har faaet det Indtryk af den temmelig vidtløftige Forhandling, hvor man paa den ene Side er kommen ind paa større Emner, som det slet ikke har været min Hensigt at berøre gjennem dette Lovforslag, og paa den anden Side med stor Nødsagtighed har drøftet mindre vigtige Bestemmelser i Forslaget — om hvilke der heldigvis har vist sig saa forskellige Meninger her i Thinget, at jeg tror, at man til Slutning kan samle sig om det, som Lovforslaget har foreslaaet — at det høie Thing i det Hele er enigt om, at Lovforslaget skal fremmes, og at det har truffet det Rigtige ved at slutte sig til det bestaaende Princip, som siden 1862 er det, at Regjeringen ikke vil øve nogen direkte Indsyndelse paa Husdyravlens Udvikling, men overlader det til Befolkningen, Opdrættene, de Interesserede overhovedet at fremme Sagen. Dette kan man ogsaa saa meget bedre overlade til dem, som det ligger i deres Interesse at bringe det bedst mulige ud af den, hvormod Statens Virksomhed kun kan blive en hjælpende og tilskyndende. Næsten alle de Talere, der have havt Ordet idag,

have jo skillet sig velvilligt til Forslaget, kun et enkelt Medlem, som sidder nær ved mig. (Bønløkke), har ment, at der ikke var nogen Anledning for Staten til at øve større Tilfud til, dette Diemed, end der tidligere var ydet, og det støttede han dertil, at han mente, at det hele System, man fulgte, var feilt, og at navnlig Præmieystemet var forfeilet. Tidligere Talere have allerede sagt det Beste af, hvad der kan ansøres vist Fordel for Systemet. Jeg nærer ganske vist ikke den Antagelse, at Nogen vilde lade sig lokke ved Præmier til at interessere sig for Husdyravlen, naar de ellers ikke gjorde det, men man tager Præmierne med, naar de bydes, og jeg tror ogsaa, at det er en Behagelighed for de Paagældende at tage dem, og at det er et virksomt Mittel til at samle Folk til Bedømmelse af, og Kjendstab til, hvad der frembringes paa det ene og det andet af disse Områder. Hvad Ringstene angaar, er det et Mittel til at faae udpeget dem, som man med størst Sandsynlighed for et helbtigt Udvalg kan føre sine Tillegsnær til, og dette System er i det Hele et Mittel til at samle Folk til Bedømmelse af de Kreaturer, hvis Udvikling og Forbedring det ligger i Alles Interesse at faae fremmet, idet man derigjennem erhverver et Kjendstab til, hvad der fordres af udmærkede Kreaturer, som man ellers ikke vilde faae, og samtidig samles til en nyttig gjenfaldig Udveksling af Meninger om, hvorledes denne for Fædrelandet vigtige Sag bør fremmes. At man bag efter spyr til Middag og morer sig, er ikke noget Særligt for disse Sammenkomster, det gjør man jo ved alle, og deri ligger da heller ikke noget Ondt. Jeg tror derfor, at Præmieystemet, hvortil vi nu slutte os, og som siden 1862 har været saa godt som den eneste Bei, hvorpaa Staten har understøttet de Formaal, som her omtales, har sit gode og fornyttige Grundlag, og at vi ogsaa derigjennem fremdeles maa søge at fremme Husdyravlen. Naar der nu er foreslaaet en Forhøielse af de Præmier, som indeholdes i Loven af 1862, er det ikke egentlig talt en Forrykkelse af det Standpunkt, der dengang indtoges, det er ikke i en vis Forstand nogen Forøgelse af Statens Deltagelse med Hensyn til Tilfud til Præmier, — nei, det er en Forrykkelse af et Misforhold, som Tiden og Forholdene have fremkaldt. En Præmie, som i 1862 havde en ret klækelig Størrelse, en ret ødentlig Betydning, er nu for lille, da Vængeværdien ikke er den samme nu som dengang; men hertil kommer, at Landboreningernes Antal er forøget i betydelig Grad, og skulde man altsaa nu fra Statens Side give et Tilfud til Præmierne, som staaar lige med dem, der indeholdes i Loven af 1862, følger deraf ligefrem med Nødvendighed en Forøgelse af Statstilskudet. Man gik dengang ud fra, at Statstilskudet